

Op 22 maart 2016, toen de ontsteltenis groot was door de aanslagen op het vliegveld Zaventem, was auteur Griet op de Beeck te gast bij de Wereld Draait Door, waar ze onderstaande tekst voorlas. Een jaar na dato kwam ik hem weer tegen op internet. Ik wil het graag met je delen:

Laten we durven

Laten we graag zien omdat we dat kunnen,
en leven – voluit en gretig – omdat wij dat mógen
en het daarom dubbel zo goed moeten doen.

Laten we beter leren weten,
niet meer morsen met de dagen
die al die anderen, daar, zomaar, opeens zijn kwijtgeraakt.

Laten we geen engelen zijn,
maar als het kan toch ook geen duivels.

Laten we mensen zijn.
En helemaal onszelf worden,
niet wie we denken dat anderen wilden dat we waren.

Laten we moed houden, durven wankelen en redden wat er te redden valt.
Onszelf bijvoorbeeld, en mekaar.

Laten we stoppen met hopen
en doen wat moet gebeuren om het te doen gebeuren,
en mild zijn voor wie dat nog niet kan.

Laten we ze openlaten: onze deuren, onze armen, onze geesten.

Laten we pantsers afleggen,
en het en de andere tegemoet treden, telkens weer.

Laten we slapende honden keihard wakker maken.
Blijven geloven in dromen die ook uitkomen.
Veel verwachten, genoeg spijt hebben,
in zeven sloten tegelijk lopen,
alle dingen aankijken, ook dat wat ons verontrust.

En laten we minachting koesteren voor de hopeloosheid,
weten wat we waard zijn, onszelf gunnen wat we verdienen,
want dat is vaak meer dan we geneigd zijn te denken.

En laten we begrijpen wat de liefde is,
onthouden dat dat alles is,
of toch bijna.

Laten we durven.
Ja.

